

Written by பி.இரயாகரன்

Monday, 23 April 2012 12:29 - Last Updated Monday, 23 April 2012 12:32

இன்று மகிந்த தலமையில் அரசு பாசிசம் கரோ மகமெடுத்து கொடுமையாகவே தன்னை வளப்படுத்தி வருகின்றது. புலிப் பாசிசத்தை புரிந்துகொள்ளாத சிங்கள மக்கள், இந்தச் சமூகத்தை கண்டு அதிர்ந்து போகின்றனர். ஆனால் அரசு பாசிசமோ, புலிகளின் பாசிசத்தின் மற்றொரு வட்டமே. இது ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறுபட்டதல்ல. ஒன்றுக்குள் ஒன்று இயங்கிய பின்னணியில், ஒன்றின் தொடர்ச்சியாக மற்றொன்று இல்லாது தனித்து வளப்படுகின்றது. இன்று பாசிசம் குறித்து அறிந்து கொள்ளல், புரிந்து கொள்ளல் மீ தான் சிங்கள மக்களின் அக்கறை, நாட்டின் மற்றொரு பகுதியில் நிலவிய பாசிசத்தைத் தெரிந்து கொள்ளவும், தெரிய வகைகவும் கரோகின்றது.

தமிழ் மக்கள் அரசு பாசிசத்தை மட்டுமல்ல, புலிப் பாசிசத்தையும் ஒருங்கே அனுபவித்தவர்கள். இதைப் பற்றி சிங்கள மக்கள் உணர்வு மையாதவர்களாக, அவற்றைப் பற்றிய சமூகவெளிவரைப் பெறுவதற்குரிய அடிப்படைகளற்று காணப்படுகின்றனர். இந்த பாசிசத்தை எதிர்த்து தொடர்ச்சியாக நடந்த போராட்டத்தை அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. மாறாக புலி அல்லது அரசைச் சார்ந்த புலி எதிர்ப்பு அரசியல் ஊடாகத்தான், தமிழரின் எதிர்ப்பும் ஆதரவும் அரசியலும் இருந்ததாக பொதுவாகக் கருதுகின்றனர். அரசு மற்றும் புலி, அதாவது இவ்விரண்டையும் எதிர்த்த போராட்டம் தொடர்ச்சியாக இருந்தது பற்றியும், குறிப்பாக புலிப் பாசிசத்துக்கு எதிரான போராட்டம் பற்றி சிங்கள மக்கள் தெரிந்து கொள்வது, தமிழ் சிங்கள மக்களின் ஐக்கியத்துக்கு புரிந்துணர்வுக்கும் ஒன்றிணைவுக்கும் அடிப்படையானது.

அரசு பாசிசம் நிலவும் இன்றைய சமூகத்தில் கபீட, எதிர்க்கட்சிகள் செயல்படக் கபீடியதாக உள்ளது. அரசு அல்லாத ஊடகங்கள் தொடர்ந்து இருக்கவும் இயங்கவும் முடிகின்றது. ஆனால் புலிகளின் பாசிசக் கட்டமைப்பில் இவை எதற்கும் இடமில்லை. அனாதையும் ஓடக்கப்பட்டது, அவை மரணத்தண்டனைக்குரிய குற்றமாகியது. ஜனநாயக உரிமை என்பது, துரோகத்தின் அடையாளமாகியது.

குறிப்பாக 1986 – 1991 வரையான காலகட்டத்தில், புலிப் பாசிசமயமாகக் உச்சத்தை எட்டியது. நான் ஒன்றுக்கு சராசரியாக ஒன்று முதல் மூன்று வரையில், இனம் தெரியாத

